

Clinchet de oameni

MarianP

Clinchet de oameni

Drumul asta parcă este ars de ploaie
Făr'de urmă-s pașii zilnic rătăciți,
Clinchetul de oameni tace în convoaie
Ninse-n sporii nopții jilavi, înrobiți.

Nu mai știu de ce din poteci cu roze
Scutură-se viață într-un istm de praf,
Dalbele sonete zac în negre poze
Și scrâșnesc a piatră ca-ntr-un epitaf.

Razele de umbre îmi măsoară goană,
Dar eu asamblez cu năluci înfipte
În ostrov de rugă rupt de la icoană,
Clinchetul de oameni ce-i ascuns în scripte.

Un banchet de gânduri arde-n austere
Temelii de peșteri, ce-au cuprins pământul,
Vor să muște lumea cu dinți de tăcere
Și să juxtapună slovelor, cuvântul.

Dor îmi e de oameni ce rup colivie
Și-n negoț de vise-n piața de flori,
Se îmbracă-n clinchet de luminăție
Și-n galop de melci își vorbesc cu flori.

De prea multe ierni zace nemurirea
În eternități sterile, și-n tăceri orfane,
Vreau să fiu aedul ce-și cânta sclipirea
În clinchet de oameni, cu chei diafane.

Marian Puscasiu
Septembrie 2015